

Agnès Algueró: «El paisatge que m'ha envoltat ha tingut una gran influència en les meves cançons»

Parlem amb la cantautora garrotxina del seu treball debut, 'Bosc endins'

Agnès Algueró | Arxiu de l'artista

En arribar a la seva majoria d'edat, **Agnès Algueró** va començar a donar forma al seu primer grup. Ara, després d'un any i mig bolcada en el seu projecte en solitari, publica l'àlbum debut: *Bosc endins* (U98 Music, 2021). Un estil intimista, amb algunes incursions al folk, embolcallen les lletres naturalistes, íntimes i reflexives al voltant de l'amor que configuren les tretze cançons del treball. **Algueró**, però, no camina sola en aquesta nova senda: s'acompanya de Dani López i les col·laboracions de **Momi Maiga**, **Paula Grande**, **Anna Ferrer** i **Guillem Roma**. Parlem amb la cantant garrotxina per conèixer de més a prop el seu projecte.

Com has anat forjant el teu projecte en solitari fins a acabar publicant el primer àlbum?

Crec que ho he aconseguit gràcies a la meua tossuderia i fixació. Vaig començar cantant només des del cor. Però, de mica en mica, vaig anar veient que si volia fer un projecte més seriós, també hi havia d'implicar el cervell i envoltar-me de la gent adequada que tingués les ganes i les capacitats adequades. Fer el primer àlbum era un somni en el qual m'hi he bolcat durant un any i mig i, per a poder-lo fer tal com el volia fer, he hagut d'anar desengranant parts de la indústria musical que abans veia molt opaques. També he fet un treball personal vinculat a la meua

confiança com a artista i compositora.

Quin paper ha jugat Dani López en l'arranjament i la producció de les cançons?

En Dani ha jugat un paper essencial, ja que ha fet de productor, arranjador, músic, veí i amic. Ens coneixem des de petits i havíem tocat junts les meves cançons en alguns escenaris. Ja es coneixia el meu estil musical i tot el suc que podia treure de les meves peces així que no vaig dubtar a contactar amb ell. Ha tractat les cançons amb molta cura i m'ha ajudat a expressar tot el que jo volia expressar.

Moltes de les cançons del treball parlen de l'amor i de móns interiors. Tenen un caràcter autobiogràfic o basat en algunes de les teves vivències?

Hi ha cançons que parlen de vivències personals com, per exemple, "Tu i el teu vestit" o "Quina sort tenir-te aquí", però també hi ha cançons que no estan tan centrades en vivències que hagi viscut jo. Algunes peces parlen d'històries estranyes i boniques alhora que passen en algun lloc en el qual nosaltres no podem arribar: semblen històries somiades o vistes en alguna pel·lícula de ficció i intriga. Crec que la naturalesa i el lloc on he crescut també ajuda a aportar significat a totes les lletres d'aquest disc. Penso que si hagués fet aquest àlbum fa anys quasi totes les cançons haurien parlat d'amor i desamor. Crec que he aconseguit que aquest no sigui el tema principal d'aquest disc i això m'agrada.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=84clRstzsAc>

Al clip d'"El temps" explotes molt l'estètica i el concepte 'rural'. Per què?

Aquest disc és de pop, però té aires de música tradicional i de folk i, per això, m'agrada dir amb to burleta que faig "pop rural". Durant tot el disc hem intentat que el lloc on m'he criat tingués presència, perquè amb aquest disc també volíem explicar d'on vinc i d'on soc. Això ho hem aconseguit gravant animals o sons del poble com, per exemple, les campanes o agafant la reverberació de l'església. Penso que el paisatge que m'ha envoltat ha tingut una gran influència en la manera de crear i en les cançons que m'han anat sortint i per això li vam voler donar rellevància.

Una de les cançons més maques del treball és "Sí que ens vull". Com va sorgir la col·laboració amb Momi Maiga?

En **Momi** és un gran músic que jo havia vist per les xarxes i que en Dani coneixia, així que vam decidir implicar-lo en el projecte i ell ho va fer encantat. Té una manera de viure la música que inspira molt i, a més, canta de meravella. Crec que el gran repte per a en **Momi** va ser haver de cantar en català, ja que no el sol parlar. Ara jo he hagut de fer "corus" pel seu disc i em va fer cantar amb mandinka? M'ha tornat la jugada! [RIU]. En si, la cançó parla d'un món utòpic en el qual ens podem estimar lliurement sense haver de tenir compromisos ni sentir gelosies. Un món en el qual podem estimar sense fer-nos mal i parlar de tot el que ens passa sense haver de guardar-nos res. En el fons espero que no sigui tan utòpic...

Agnès Algueró Foto: Arxiu de l'artista

Al disc inclou les musicacions de dos poemes, un d'Anna Gual ("L'oració pàl·lida") i un altre de Rosa Maria Pou ("Roses").

Sempre m'ha agradat molt com escriu Anna Gual i tot el que diuen els seus poemes. És d'aquelles poetes que et fa plorar, riure, pensar molt i gaudir molt fort. Amb en Dani sempre diem que fa poemes molt "pop" perquè donen ganes de musicar-ne molts i sembla que sonin sols!

Segurament deu tenir un significat diferent per a cadascú, però a mi el poema "L'oració pàl·lida" em parla de cruesa, de guerra i d'estar perdut. Com que aquests temes són bastant potents, la cançó també em va sortir bastant expressiva, de manera que m'ha anat molt bé per posar-la com a primer tema del disc i que cridi l'atenció. El poema de Rosa Maria Pou és una mica més personal. Ella va escriure un poema d'aniversari a la seva filla, però no li va poder donar: la mare es va morir

i la filla, quan ja era gran, va trobar aquest poema. Li vaig demanar a la filla, que és amiga meva, si el podia musicalitzar. Crec que funciona molt bé com a 'bonus track' i última cançó del disc, ja que la lletra és molt curta, senzilla i bonica. D'aquesta forma, el disc comença i acaba amb poemes.

Parlant de 'bonus track': n'has inclòs dos al disc (a més de "Roses", "La branca")! Per quin motiu?

Aquestes cançons les trobàvem més boniques si es conservaven a petit format (guitarra i veu o bé piano i veu). Crèiem que no necessitaven tota una banda per poder transmetre el que havien de transmetre. A més, tretze temes produïts amb banda semblaven excessius així que vam decidir fer-ne onze. Posar al final aquestes dues cançons per concloure ens semblava una manera bonica d'acabar el disc. També vam pensar que era un minihomenatge a la majoria de concerts que he fet, on sempre he anat només jo i la meua guitarra.